

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2025. gada 17. aprīlī

Senāts šādā sastāvā: senatori Inguna Radzeviča, Ivars Bičkovičs, Irīna Jansone,

iepazīnies ar apsūdzētās /Persona A/ kasācijas sūdzību par Kurzemes apgabaltiesas 2024. gada 16. decembra spriedumu, atzīst, ka ir pamats atteikties ierosināt kasācijas tiesvedību.

Apsūdzētā /Persona A/ kasācijas sūdzībā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas spriedumu daļā par viņai noteikto sodu – naudas sodu –, to samazinot vai arī nosakot citu soda veidu – sabiedrisko darbu –, jo tiesas noteiktais naudas sods 11 minimālo mēnešalgu apmērā jeb 7700 *euro* ir nesamērīgi bargs un neatbilst viņas iespējai to samaksāt likumā noteiktajā termiņā. Apelācijas instances tiesa, nosakot apsūdzētajai sodu, nav ievērojusi Krimināllikuma 46. pantā norādītos soda noteikšanas vispārīgos principus, jo nav pietiekami vispusīgi izvērtējusi izdarīto noziedzīgo nodarījumu raksturu, radīto kaitējumu un apsūdzētās personību raksturojošās ziņas. Turklāt tiesa nav izvērtējusi iespēju noteikt apsūdzētajai citu Krimināllikuma 327. panta otrās daļas un Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas sankcijās paredzēto ar brīvības atņemšanu nesaistītu soda veidu – sabiedrisko darbu –, jo nepamatoti secinājusi, ka apsūdzētās sodīšana par izdarītajiem noziedzīgajiem nodarījumiem ar naudas sodu sasniegs Krimināllikuma 35. pantā noteikto soda mērķi.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.¹ panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. pantā un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Saskaņā ar šī panta trešo daļu kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Lemjot par apsūdzētajai /Persona A/ nosakāmā soda veidu, apelācijas instances tiesa atbilstoši Krimināllikuma 46. panta otrajai daļai atkārtoti izvērtējusi izdarīto noziedzīgo nodarījumu raksturu, radīto kaitējumu un apsūdzētās personību raksturojošās ziņas un pievienojusies pirmās instances tiesas atzinumam par iespēju noteikt apsūdzētajai visvieglāko likumā paredzēto sodu – naudas sodu –, uzskatot to par pietiekamu Krimināllikuma 35. pantā norādīto soda mērķu sasniegšanai. Tiesa atzinusi, ka bargāka krimināltiesiska represija sabiedriskā darba veidā, kā to lūgusi apsūdzētā, nav nepieciešama. Savukārt lemjot par apsūdzētajai piemērojamā naudas soda mēru, apelācijas instances tiesa atcēlusi pirmās instances tiesas spriedumu daļā par sodu pēc Krimināllikuma 327. panta otrās daļas un taisījusi šajā daļā jaunu spriedumu, nosakot apsūdzētajai naudas sodu Krimināllikuma 41. panta otrās daļas 3. punktā norādītajā minimālajā apmērā, bet daļā par sodu pēc

Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas atstājusi negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, ar kuru apsūdzētajai noteikts naudas sods, kas pietuvināts Krimināllikuma 41. panta otrās daļas 2. punktā norādītajam minimālajam apmēram. Arī galīgo sodu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības tiesa noteikusi, piemērojot apsūdzētajai labvēlīgāko noteikto sodu daļējas saskaņošanas principu. Tiesa motivēti secinājusi, ka apsūdzētās /Persona A/ izglītības līmenis un profesionālā pieredze dod viņai iespēju arī turpmāk atrasties darba tirgū un gūt paredzamus ienākumus naudas soda samaksai, apsūdzētās apgalvojumi par diskrimināciju darba tirgū un nespēju atrast sev atbilstošu darbu ir vispārīgi, savukārt norāde par pensijas vecuma tuvošanos nerada pamatu atzinumam, ka apsūdzētā ir darbnespējīga. Tiesa atzinusi, ka apsūdzētās lūgums par soda veida un mēra grozīšanu ir pamatots ar sadzīviskiem apsvērumiem, kas atvieglotu apsūdzētajai noteiktā soda izciešanu, nevis ar juridiskiem apsvērumiem par apelācijas instances tiesas pieļautu Krimināllikuma 35. un 46. panta pārkāpumu.

Senāts norāda, ka tiesai ir pienākums noteikt vainīgajai personai tiesisku, pamatotu un taisnīgu sodu saskaņā ar Krimināllikuma 46. pantā norādītajiem soda noteikšanas vispārīgajiem principiem, ievērojot Krimināllikuma 35. pantā noteikto soda mērķi. Savukārt izvērtējot visus sodu ietekmējošos apstākļus, tiesa var piekrist procesa dalībnieka viedoklim par nosakāmo sodu, taču tai nav pienākuma noteikt tādu sodu, kādu procesa dalībnieks lūdzis (sal. *Senāta 2021. gada 30. aprīļa lēmuma lietā Nr. SKK-7/2021, [ECLI:LV:AT:2021:0430.11370033818.3.L](#), 9.3. punkts*).

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētās /Persona A/ kasācijas sūdzības argumenti ir pamatoti ar viņas subjektīvo viedokli par sodu ietekmējošo apstākļu izvērtējumu, faktiski pauž sūdzības iesniedzējas neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.¹ panta pirmo daļu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.¹ panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Radzeviča I. Bičkovičs I. Jansone